

31/58-
28/2/58.
ОГЛ

Молоде Життя

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУНСТВА

Ч. 3-4 (139-140)

Березень-Квітень

1958

ПАМ'ЯТИ ПЛАСТУНА — КОМАНДИРА УПА

Бісім років тому, п'ятого березня 1950-го року його не стало. Поляк в Білогорському лісі коло Львова, в тому лісі, що всі його стежки і нетрим пізнати ще юнаком пластуном, відбуваючи там пластові прогулочки і зустрічі. Упав у бою з по-ліційними відділами московського наїздника — за одним повідомленням — ідучи на зустріч із своїми зв'язковими, за іншими свідченнями — у командному бункері цьому ж Білогорському лісі, відбороноючись і гинучи разом з усією своюю особистою охороною від куль московських опричників.

Бісім років тому полег смертою хоробрих Він — генерал-хорунжий Тарас Чупринка, що сім повних років в умовах світової тоталітарної війни очолював боротьбу українського народу проти гітлерівського і московського окупантів, як командир Української Повстанчої Армії, голова підпільного уряду воюючої України — Генерального Секретаріату Української Головної Визвольної Ради, і голова проводу Організації Українських Націоналістів на рідних землях. Поляк той, що його справжнє прізвище було Роман Шухевич-Шук із наших пластових майданів, Дзвін — бойовий референт із Красової Екзекутиви ОУН, чотар Шука — організатор Карпатської Січі в 1938-39 роках, Тур — організатор української збройної сили під час другої світової війни і Лозувський — генеральний секретар УГВР.

Упав і похованій на рідній землі, на тій землі, що з неї виходив закордон багато разів, як пластун, конспіратор чи бойовик підпільної організації, але якої не покинув і не хотів залишити ні на мить — він, як воїк, як командир Української Повстанчої Армії...

З перспективи восьми років, що минули від його смерті — згадуючи його, відтворюючи в пам'яті його постаті, розпам'ятувуючи його подвиги і діла, нас полоняє, за-

Ген. хор. Тарас Чупринка
— Роман Шухевич

чаровує думка, що це він, як ніхто з інших, ставав здійсненням несвідомих, ірраціональних прагнень, візій — вичаркованих нашими мистецтвами слова. Віщування киянина Павла Філіпповича, зліквідованого 1934 р. московським режимом, про гострозоре мужнє покоління, „яке уже росте на молодій землі” здійснилися в діях, боях і походах Української Повстанчої Армії. Вірний до подобробин портрет Шухевича-Чупринки — русьового, холодно-зорого і рішучого і таких же його друзів-співробітників, дав ще в

Свєн Маланюк

ГАМАЛІЯ

Пливши в Стокгольм, я скомпонував „Гамалію”, невеличку поему...

Т. Шевченко — лист із 18 листопада 1842 р.

Осінній Балтик злобно б'ється в борт І пароплав, мов запорозька чайка — Стрибає в хвилях. Даль закрила порт, Вагреє захід, як зловісна байка:

Козак коня скривавлений... Китайка Вічне чоло... Хмарний похід орд... Та осі міцні штуром. В один акорд Злилися чорний шквал і біла чайка.

Вона кигиче, як тоді, як там. І от, під згубним гул грізного моря, Варзиші відгук скованим братам — Встають чубаті хвилі Чорномор'я, Ревуть у тьми...

Та іншим серце мілі:
Музика бурі родить Гамалію.

1925 році херсонець Свєн Маланюк, у свой еміграційний „Оді до приїдешнього”, пишучи:

Бачу їх — високих і русявих,
Зовсім інших, не таких, як ми, —
Пристрасніків висоти і слави,
Ненависників тюмрі і тьми.

Ось іх стислі руки, ясні лиця,
Голос невблаганий як наказ,
В гострим зорі зимно-синя криця —
Вірний щит від болю і образ.

Бісім років, що минули від смерті Шухевича-Чупринки, не затемнили, не затерли ні на мить, ні на крихітку цього портрету „спадкоємца бою, сина бурі”. Навпаки по глибинах його, зробили близким ріднішим для них українських по колін, що залишилися вірним

його заповітам і продовжують його боротьбу за здійснення нашої візї — України, для українського пластиства, що хоче перекинути міст із вільного світу у вільну в майбутньому Україну.

Вісім років минуло від смерті ген. Чуприкіна. Ми не знаємо, де його могила, де і чи живуть його дружина, діти — Юрко і Марійка. Не знаємо, чи живі ще і чи боряться ще його найближчі друзі, співробітники. Але ми знаємо, що ідея збройної боротьби, веденої Тарасом Чуприкіою — не зламана, не вбита. Боротьба на рідних землях триває.

Не чуємо відлуння гарматних стрілів, стрільби автоматів і кулеметів. Але чуємо щось, що сильніше за гомін гармат, за вибухи бомб і гранат. В неподалік напроту змагається Україна за свою самобутність, незалежність, за свою — проклятіваний ще Шевченком — правду іволю. Це синя української землі — ведуть безупинний бій за духа української нації, продовжують боротьбу по селах і містах, по заводах, школах, казармах. На місце ліквідацій, розстрілювань, засилань стають нові коготи. І не кидають боротьби Українці на віт в тюромах, навіть в концтаборах Колими, Воркути і соток інших місць заслання.

Українська правда здобуває світ. Про українську боротьбу свідчать звільнені з советських концтаборів Американці, Британці, Німці, які мистецтва боротися з советським

ІЗ ХРОНІКИ СИНЬОЇ ВІСІМКИ

На травистій гірській лісовій полянці виросло одного дня кілька полотняних шатер на місцях підставах. Безжурний сміх вісъмок хлопців закотолі лісову тишину. Не довго до ночі занепокосні береги шептали між собою тривожно про нежданний напад опалених очайдуків. Дерева засипляли в душній ночі на надію, що крикливе це стадо зникне, коли прийде ранок. Не могли забути про гострі сокири, що блістили в променях заходячого сонця, немов хотіли сказати: „що й на вас прийде пора“. Але вона не прийшла.

Сусідство вісъмок хлопців перелякало на смерть смеки, але стривожені безрамз вернувся спокій і довір'я. Тому, що вони пізнали, що тих вісъм бронзові загорілих тіл є опановані внутрішньою карністю і любов'ю до всіх живих творів природи. Ніхто тут у них не наказував, вони ділилися самі спра-

ведливо щоденною працею і радістю із синіх вечорів і ранків. Вони не прийшли сюди, щоб спустошили місцевість, що мала статися для них пристановищем на повних два тижні, над яким простягалося безхмарне небо і ласкаво дивилося на своїх дітей.

Нікому з них не прийшло на думку, щоб свою воюю володіти над другими. Вони всі хотіли бути між собою рівними. А коли небо запало нічним світлом, вони засили довкола невеличкої ватри і в своїх очах бачили те, що один за одного отримали б віддати життя. Була тут сила, що кермувала всіма їх ділами. Був тут хтось, перед ким треба було відповісти за все, чим випновлювали свій день.

На малім підвищенні над табором була напіната між двома стовбурами зісохлої берези виправлена оленича шкура. Тоді, як вісім хлопців обідналося в один нерозривний приятельський гурток, намалював один із них на гладкій стоні голову індіанця. А на першій сторінці Іхніх хронік, що й хлопці виповняли записками про свої надзвичайні пригоди, про свої цілорічні праці та про свої табори, під останнім пером окраси голови індіанського борця, були вписані три основні засади. На них спочивала будова молодецької вірності, як на твірних основах.

Кожний із хлопців був зв'язаний чесною присягою, що він буде аж до свого повноліття вести себе чесно і прикладно так, як зразком був тотем його гуртка: величний син природи — Індіанин, іdeal молоді. Потому після того, як ми-нув реченьце присяги, мав молодий юнак цілковиту свободу, як собі даліше властувати життя. А все ж таки в історії цієї Синьої вісімки не знайшовся досі ніхто, хто забув біт, чого навчився під додглядом столітнього сюкського начальника. Вони залишилися вірними тому, що ім дали сильний характер і добру волю залишатись надалі справедливими й чесними. Спомини про хлоп'ячі роки були надто гарними, щоб їх забути. І вони зобов'язувались на свою честь доповнити місце тих, що мусили завчасно відійти з Синьої Вісімки тому, що їх життя покликало скопріє, заки вони дозріли.

Ось Іхні закони щасливого життя, що вони вам напевно незнані:

1. Іхній патрон — геройський Індіанин — був вихований до бо-

тиоремним режимом вчилися від колишніх членів Української Повстанчої Армії. Це вони починають рахувати себе українськими повстанцями, починають відкривати очі. Заходу на конечність не тільки підтримати боротьбу босиків з українських лісів, але і ставати з ними пліч-о-пліч із збросом в руках до бою із ворогом людської і Богової правди і волі.

Богдан Кравцов

Пластуни з Лорейну будують патруль у пластовому таборі (17 і 18 серпня 1957)

ротьби з природою, витривалий і терпеливий у кожній праці і змаганням приготуватися на беззупинну боротьбу за існування. — Ми не мусимо старатися про те, як і дездобути Іку. Тому посвячуємо той час на освіту, бо вона нам поможет виграти боротьбу за красі життя умови. Треба любити фізичну працю і не можна прогайнувати ні одного дня некорисною заставою. Стараймося загартувати молоде тіло сонцем, водою та повітрям. Даймо йому те, що воно має право — пружну силу тигринят.

2. Індіаніві була гидка духовна слабість тому, що мав незламну волю і зумів себе опановувати аж до границь людської можливості. Погорджував би він кожним, хто шукав би з'язку зі злом. Ото ж маймо в собі стільки гордості, щоб могти зносити наслідки хиб. Борімся без підступу. Приймаймо наші невдачі з ясним, прямим поглядом. Тоді будемо поважати самі себе.

3. Індіанін знав, що він не видеряв би в боротьбі, коли б мав поглядати сам на свої сили. Його плем'я було для нього запевненням, що він не буде самітній так довго, аж йому старість викопить з рук лук і спис. Ти вір, що твої друзі допоможуть вибудувати в молодості сонячний закуток, до якого будеш могти вернутися у хвилини осамітнення і пригноблення. Вони дадуть тебе ти, найчистіше і найкрасче, що лише можна осягнути у житті, а чого ніколи никто не може відобрести, а це спомини про юні дні з дружинами. Ото ж, заки пізнаємо дійсну ціну правдивої приязні, стараймося бути для друїзів найвірнішими, найласкавішими, і найменше егоїстичними зі всіх тих, що їх можемо зачислити до тісного круга наших приятелів.

Це стояло на першій сторінці хроніки Синьої Бісімки. Можна було це написати іншими словами, але замість залишався б завжди той самий. Що думаєте, чи не варто б спробувати прожити хоча б одні, одинокі ферії, як це зробили хлопці — пластиуни — з мою оповідання?

A. Заградік:

(З чеського переклав Б. Р.)

ЗЕМЛЕЮ УКРАЇНСЬКОЮ

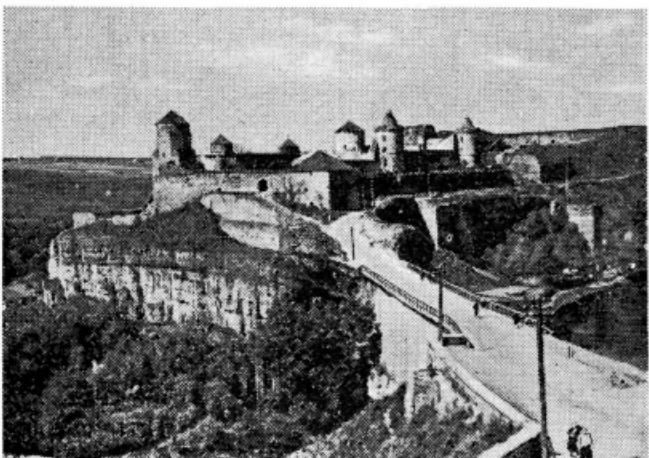
В КАМ'ЯНЦІ — СТОЛИЦІ ПОДІЛЛЯ

Від Жванця до Кам'янця всього 16 верстов. Ідемо широкими хвилястими полями. На цих полях літом 1672 р. зустрілися турецький султан Магомет IV і гетьман Петро Дорошенко перед облогою Кам'янця. Сюди ж притяг зі своїми ордами і кримський хан Селім-Гирей. Серед поля поставлено шовковий намет під бунчуком з півмісяцем і тут султан праймав своїх союзників.

Ось з одного горба на хвилинку відкривається переді мною Кам'янець: здалеку показалася ціла купа великих більших будинків, показалася і зникла. Дорога почала спускатися вниз. Ось почалися передмістя: блінські хатки, оточені веселими привітними садочками. Дорога йде понад яром. Ліворуч внизу — село Підзамче, а праворуч виринала непомітно „Турецька Кріпость”, найцікавіша пам'ятка кам'янецької старовини. Як ідеш з півдня, от як я з Жванця, то кріпости довгий час непомітно, тільки вже коли зовсім наблизишся до неї, коли праворуч по-над дорогою виросте високий мур, а понад ним виринута башта, тоді лиши догадаєшся, що це є та славна кріпость. За те, коли поглянти на неї з противлежного боку, від міста, від якого вона відрізана глибоким провалом, на дні якого тече Смотрич, та кріпость встає перед твоими усій

своїй красі та величи. Грізно дивляться на вас масивні, товсті мури, круглі й чотирикутні башти зі стіжкуватими спічаками баними, (усіх башт є дванадцять), чорні порожні віконця й вузенькі, мов щіліни, бійниці. Кріпость стоїть на окремій скелі, якої береги з двох боків падають у низ прямовисно. Невелика смуга, мов шия, сполучує її з суходолом (колись вона була перетята ровом), а з містом сполучує кріпость „Турецький міст”, перекинутий зgrabними аркадами із одного берега скелі на другий. На цьому мості закінчив свої дні безтаканий син великого Богдана — Юріас Хмельниченок. Тут задушили його турки шовковим шнуром і скинули тіло з мосту у провалля.

В'їздити в кріпость треба повз велику чотирикутну башту, яка зветься „Чорною”. Та башта накриє собою замковий колодязь, глибокий на 36 стіп. Кріпость збудовано в такім вигляді, як стоїть вона тепер, на початку XVI століття. Реставрували її турки після 1672 року; що кілька разів поновлювали її; остання реставрація відбулася в XVIII-му столітті. Кріпость слугила ключем до самого міста. Але своє оборонне значення вона згубила вже давно, і в 1821 році Москвалі обернули її на в'язницю. В 1919 році стояли в ній залогові га-

Кам'янець-Подільська фортеця (кріпость)

Приєднуйте передплатників для
„МОЛОДОГО ЖИТТЯ”
(Передплата — 2 (два) долари
за 10 чисел).

лицькі Українські Січові Стрільці.

З боку кріпості розлягається один з прегарних виглядів на Кам'янець, на старе місто. Внизу, на дні яру вузенькою смужкою тече Смотрич, півколом обпливаючи місто. До нього згори спускаються круглі стежки. Там унизу, по під кріпостю зі сходу, притуллися вбогі хатки. Це передмістя Карвасори — також пам'ятка турецького панування. В ньому є будова в українському стилі дерев'яна церква. Просто проти кріпості дивляться на вас, із противежної скелі, білі мури архієрейського дому; скальна веранда наявисла над самим проваллям. В цьому будинку мешкає в кінці 1919 року диктатор Західно-Української Республіки — Петрушевич. З-поза архієрейського та інших білиз кам'яних будинків визирає ціла галерея церков, монастирів, дзвіниць, — православних і католицьких, а над ними всіма панує високий стрункий мінарет. Тільки на ньому замість півмісяця — фігура Богородиці.

Здалека Кам'янець виглядає імпозантно. Але коли ви в'їдете по розбитій вікрай, нерівній вулиці на гору, повз триніттарський костел, та звернете на ліво, в саме місто, то попадете у вузькі, покручені й брудні вуличини. — Всяка ілюзія

щезає! На невеликій, порівнюючи площе, тісно Кам'янець. Будинок тутииться до будинку; церковні й монастирські подвір'я, обнесені високими мурами, тісні мов закапелки.

Місто Кам'янець уперше згадується в XIII столітті, вже по татарському погромі, але справжній його розцвіт починається лише під другою половиною XIV століття, коли прийшли на Поділля чотири князі, брати Корятовичі. Вони ввійшли у приязнь з отаманами місцевих градів — отих, "татарських людей", що називалися над собою татарську зверхність, прогнали басаків (татарських воєвод) і почали правити подільською землею. Щоб укріпити своє панування і захищати землю від Татар, Корятовичі побудували замки: в старій Бакоті, в Смотричу і в Кам'янці. Щоб заохотити людей селитися в новому місці, князь Юрій Корятович, укуш зі своїм братом Олександром, дас в 1374 році грамоту, де обіцяє міщанам Кам'янця лані і вигони для худоби, дарує їм право самим судитися й порядкуватися і на двадцять років увійнити їх від усяких податків. І от почали сходитися до Кам'янця промислові й торговельні люди з усіх усюди; оселилося в Кам'янці багато Поляків, Німців і Вірмен. Кам'я-

нець зробився дуже важливим торговельним осередком, де перехрещувалися торговельні шляхи між заходом і сходом, північчю і півднем. Але скоро чужинці взяли гору над місцевим українським елементом — відколи по смерті літовського князя Витовта (в 1430 році) Поляки заволоділи Кам'янцем і зробили з нього „польську стражніцю проти Русі“.

Та в один час дуже було захищалось польське панування над Кам'янцем. Бури Хмельниччини якось пронеслася позь нього, не зачепивши Кам'янця. Аж ось в 1672 році гетьман Дорошенко на-кликав на Польщу велику грозу: сам султан турецький пришов з потужним військом Польшу відбирати, а з ним і кримські Татари, і козаки-Дорошенківці. На початку серпня обложили вони Кам'янець, як першу польську фортецю на їх шляху. З півдня півколом оточили його Турки. Татари стояли там, де тепер „Новий Пляж“ і кажуть, ханський намет стояв там, де тепер „Гуцульська Криниця“, а козаки стояли на „Руських Фільварках“. Два тижні боронився Кам'янець. Насрещі Турки підпалили й висадили в повітря цехгавзи з порохом, і кріпость мусіла капітулювати. Статости Потоцький і Лянцкоронський здали місто на тих умовах, що гарнізон міг вийти з міста, а з ним та шляхта і міщани, які б схотіли покинути місто. Дни 30-го під час союзників уроочисто в'їзділи в місто. Турки зразу ж почали господарювати по-своєму: всі церкви й костелы обернули в мечеті, залишивши по одному храму православним, католикам і вірменам. З дзвіниць поздіймали дзвони і їх забрав собі Дорошенко. Католицьку катедру обернено в головний султанський мечет... Хоч і дали Турки вільний вихід мешканцям, та чимало такі дітей і жінок захопили собі у полон. Багацько жіночтва — і шляхтянок, і міщанок, і навіть молодих черніць, погнали в далеку Туреччину до гаремів. Тисячі возів потягли через Волинь до Чорного моря, везучи всяке добро, яке назвозила сюди до Кам'янця околиця шляхта, ховачуючись від турецького приходу. Чи мало поживились тоді й козаки Дорошенківці.

Упадок Кам'янця зробив на всю тодішню Україну й Польшу глибоке враження. Кам'янець вважався за неприступну фортецю, за ключ до Поділля й Галичини.

Двадцять сім років панували

Оркестра Філадельфійської Пластової Станиці грає під час Шевченківського концерту

Турки в Кам'янці. За цей час вони опорудили місто, побудували нові мури, башти й цілу т.зв. „Турецьку Кріпость”. Вони проводили навколо бігті дороги, ставили мости, копали криниці, розводили сади, дбали за порядок і не чинили особливих кривд околишньому населенню. Але чим далі, то все тісніше звужувався обсяг їх панування і наприкінці століття твердо сиділи вони лише в самому Кам'янці, та й той мусили залишитися по Карловицькому трактаті 1699 року. І в Кам'янці запанували знову поляки.

Але ось вибила сумна година й для самої Річки-Посполитої. По другому разобір Польщі — Росії припала Правобережна Україна. В березні 1793 року московське військо, під проводом генерала Дерфельдена, обложило Кам'янць і запропонувало командантству кріпості Золотницькому піддатися без бою. Той не згодився зразу, а Москвали не хотіли руйнувати міста. Але побачив Золотницький, що помочі нема звідки сподіватися, що кругом увесь край уже присягас цариці Катерині, — і здав Кам'янць. 21 квітня Москали увійшли в кріпость і в місто. Так описаніся Кам'янць під новою владою і від 1796 року зробився губерніальним містом Подільської округи.

З-посеред українського духовенства на Поділлі вийшов цілий ряд заслужених наших писемників і діячів, починаючи з о. Василія Гречуловича, відомого поета Степана Руданського, повістіра Анатоля Свидницького, лікарів Олександром Лотоцьким (Білousенком), проф. Костем Широцьким та о. Юхимом Сіцинським, залежним археологом й істориком подільської землі.

Коли з відродженням Української Держави, за гетьмана Павла Скоропадського в Кам'янці в кінці 1918 року відкрито Державний Український Університет, то на стіні його актової зали повішено було таблицю, де великими літерами списано імена видатних діячів, що походили родом з Поділля. І тут, поруч згаданих вище імен, знайшлися також імена славних полковників козацьких: Дашила Нечая та Івана Богуна, а з новіших — ім'я Михайла Коцюбинського, відомого українського письменника, родом із східного Поділля, з Вінниці.

(Із книжки Д. Дорошенка,
„По Рідному Краю”)

„КРИМОМ” НА ЮВІЛЕЙНУ ЗУСТРІЧ

(Закінчення)

Сіріло, як на заклик нашої сирени злетів угору звідній міст і ми запливли каналом. За нами заплив в канал великий вантажний корабель.

Рівень води озера Онтеріо — на 320 стіп нижче рівня води в озері Іпі. Тому то вода тече з Іпі до Онтеріо рікою Ніагара, утворюючи по дорозі славні водонадії. Кораблі ж перепливали каналом, який має вісім шлюзів. У кожній шлюзі по черзі випомповують воду, спускаючи корабель уніз, по 40 стіп нараз.

Доплили й ми до першої шлюзи. Вправді стояла там таблиця з написом: „Не запливати поза цю таблицю, доки шлюза не є відкрита”, але Іван при стерні (як потім мені сказав) вміє читати тільки американські написи, а канадських — ні. У висілі під самою шлюзою вир, створений могутніми помпами канала, вхопив наше судно і прiper його до цементової стіни канала. Трек було ненуження зусиль кожного члена залоги і дійсно майстерного маневрування стерном і мото-

рами, щоб видіститися звідти назад на безпечну воду — і то з подірпанням (та на пласти не ушкодженим) боком корабліка.

Довідумося, що мусимо мати дві 70-стопові линви, щоб могти переплисти канал. На жаль, наша найдовша линва (при якорі) має всього 50 стіп. Комбінуємо, як можемо: добуваємо різні линовки, штукуємо, Гулівер пожертвував на вітві свій шнурок від свистівки! Вкінці: натягнули! Впливаемо в першу шлюзу. За нами замикаються величезні сталеві ворота — важкі й масивні, бо мусять видергати тиск 50-ох стіп води! Подаемо кінці наших линв (на дзьобій й на стерні) прапорщиками канала, а та в'язуть їх до причальних стовпів. Полові починають випомповувати воду. Є це повільна і скомплікована процедура, яка вимагає напруження змислів усіх нас. Гулівер зі Зенком бере жути боків, Іван при стерні, а я з Ігорем — при линвах. Полові обабіч виростають сірі цементові стіни канала. Що раз більше й більше попускаю линву. Ще, ще і ще опадаємо вниз. Здається — не стане линви... Та, ні! Рівень води перестає опадати, згори спускають нам наші линви, а перед нами відчиняють ворота і ми виїздимо зі шлюзи —

Чи Ви вже виплатили передплату
за „Молоде Життя”
на 1958-ий рік?

Юначки із Джерзі Сіті, Н. Дж., ЗДА, в народних одягах біля курделі під час Мандрівки Землями України на Ювілейній Зустрічі у Грефтоні, Онт., Канада

40 стіп нижче! За кількасот метрів — друга шлюза — і знов те саме. А потім третя, п'ята, шоста...

Доходить третя година пополудні, як відіздимо з восьмої останньої шлюзи. Перед нами ліхтарня, що визначає відстань до каналу з озером Онтеріо, а далі — віадук на озеро. Ми втомлені до краю. Треба конче спочити. Мапа вказує пристань Порт Делюзі у віддалі двох миль. Прямуємо туди.

Порт Делюзі зустрів нас дощем. Ми тим не переймаємося. Обідаємо, оглядаємо місто (властиво не було багато оглядати). Телефонуємо до Торонто з вісткою, що ми вже на Онтеріо. Під вечір набираємо бензин і випливаємо на озеро. Щоб дістатися на Пластову Січ, мусимо переплисти Онтеріо навскіс. Беремо курс на Грефтон.

Моя „вахта“ скінчилася опівночі. Ми — на середині озера. Переїжджаємо стерно Гулівера і сходжу вниз до каюти. Залишаю свій спальний мішок і моментально западаю в сон. — Проте спати не довелося довго. Збудився я з почуттям, що лечу вниз. Так дійсно воно було. Човен перехилився на бік і я швидко зсувався на край кої. Потім човен став хилитися у другий бік. — Мусить бути сильний вітер, коли такі хвилі на озері — подумав я. Глянув на годинник: 4-та година. Вже хотів обернутися на другий бік і заснути знову, коли крик Гулівера зірвав мене на рівні ноги: — Іонтек! Вставай мерсій!

Вибігши на гору, я побачив у чому річ. Ми запалили в дійсній шторм. Ніхто не спав. Хвилі кидали човном, як шкаралупкою. От піднесе вас хвиля високо-високо, а потім враз кине вниз, мов з третього поверху. Потім друга хвила повторює те саме, а там третя, четверта — і так в нескінченості! За кожним разом здавалось, що наш кораблик розлетиться на дрібні кусочки, що хвилі розторочить його, оберне вінівець! Курс спрямовано до берега, але до нього було ще дуже-дуже далеко. Ситуація була дуже важка. Човном так кидало, що треба було сильно держатися, щоб встояти на ногах і не вилетіти за борт. Гулівер наказав усім натягнути рітункову блузку й повідчиняв вікна, „щоб був свіжий воздух“. Іван при стерні репетував, чому ми „що не робимо“. Ігор — бідака із заду склихився за борт і „динвився на хвилі“, а Зенко сидів в куті на покладі, спершил плечима об двері, а ногами об борт — мабуть робив іспит совісти. Мушу признати, що й мені коліна трішки хита-

лися в цій ситуації, проте таке пе-снімістичне наставлення моїх дружів видавалось мені трохи комічним. Змовивши нащивку Отченаш, я почав голосно, понад шум вітру і хвиль, кепкувати з таких відважних моряків і розказувати різні „віци“. Одніком наслідком було, що Гу-

мосфера не зовсім пригожа до сну. Я рішив пройтися в місто, щоб роздобути щось теплого попоїти. Ця думка мені незвично подобалася. Але не подобалася перспектива 5-мілевого маршу з пристані до міс-

Ц. Щастя мені сприяло. Приблизно в половині дороги зустрів я крамаря, що тігаркою віз снайданок робітникам до якоїсь фабрики. Я наловив його, щоб він поступив до пристані, де напевно матиме гарний заробіток серед моїх дружів (скільки їх є, я не призначався). Та чи гадаєте, що ті „fügari“ були мені відчіні? Та, да там! Ще й бурмотили, що я їх побудив! Навіть Іван, який звичайно слово „істи“ може почути на другому кінці міста — і той не воруєнус! Не хотіли істи навіть, як я й прініс гарячу каву до каюти! Скінчилось на тому, що я на спілку з Зенком мусів з'єсти цілій тузин булочок з мармеладою.

Коло 10-ої години рушили ми далі. Вже недалеко будо. А як ми нули маяк пристані в Кобургу, почали дивитися в далековиди, шукаючи нашу Пластову Січ. Не довго довелось шукати. З-за виступу берега нагло з'явився ряд шатер і чорноморських прапореців на високій щоглі. Доходила 3-та година по полудні (у вівторок 23 липня), як ми кинули якір на піскове дно озера біля площі Юлієнії Пл. Зустрічі.

Іонтек, ЧМ.

Основник Пласти ДРОТ
із Начальним Пластуном Сірим Левом
під час ЮВ. Зустрічі

лівер пізніше записав у логу: „Курс змінено до берега, щоб відстaviti Іонтек до психіатра“.

По якій годині безнастаний боротьби з хвилями і готовності на кожну можливість, ми побачили світло далекого берега. Треба було ще принаймні години, щоб туди долисти. А шторм не вгавав! Я звернув увагу Гулівера на ряд зелених світлів і ради плисти туди. Та Гулівер визнав, що це не може бути віддо до пристані й узвів курс на менше біле світло з боку. I так виплива він просто на... мілістий берег, без жадної пристані. Здовж берега пустилися ми шукати за пристанню. Вже розвінілося, як ми, мокрі й перетомні, причалили в Порт Вітбі. Щойно згодом довідалися ми, що ті іскраві зелені світла, що ми їх бачили, то була пристань в Ошаві. Розвісили сушити наші промоклі речі й лягли проспати.

Мені не спалося. Все навколо було мокре, а мої кишки були немов пов'язані у цілій ряд вузлів „джемборе“ (хто такі вузли в'язав, той знає, що це значить!) — отже ат-

з ПЛАСТОВОГО ГУМОРУ

Пластова чимістість

Він: — Тобі вигідно сидіти?

Вона: — Так.

Він: — Чи ти добре бачиш?

Вона: — Так.

Він: — Ну, то пересидьмося.

(„Луна“)

Пластова оцадість

Проділник до членів свого гуртка, усіх неголених з довгими бородами і вусами:

— Що це таке з вами? Чому ви не голені?

Пластуни:

— Ми оцаджуємо на голенні, щоб за оцаджені гроши купити човен.

(„Ватра“, Сідней)

На сходинах роя новаків

Братчик Безушки до новака:

— Юрчику, якого ти там богомаза маєш?

— Я малюю братчика Безушки!

(Одноднівка Пл. Станиці в Пассеїку)

ДУБ – КОРОЛЬ ДЕРЕВ

Якби сказати юнакам: „Назвіть якесь дерево”, то більшість відповіло б „Дуб”. Дуб є найбільше популярним деревом. Хоча всі ми знаємо, як виглядає листок дуба та його овоч, то все таки є багато цікавих подібностей, яких ми не запримічсмо.

Дуб має сильний корінь, тверде дерево, кріпкий пень і крипку на гарнію корону. Він є відпорним на атмосферичні зміни. Його можна знайти у зимніх і теплім кліматі, на мокровинні, на піскові та на камінному ґрунті. Очевидно, що це не є один і той самий рід дуба. Масмо на землі коло 300 родів дуба. Всі мають одну питому ознаку — жолудь. Форма дерева, овочу і листка міняється. Є навіть тропічні дуби із завідами зеленими листками, подібними до вербових листків.

Однак чи буде говорити головно про нашого дуба — того, що його бачимо на символах СКОВА, себто дуба, який росте в Україні. Цей дуб називається в Америці і Канаді білій дуб (White Oak). Хоч він і цілком подібний до напоенного вітром східного дуба, то в Європі він не приймається і не посте. Білій дуб має заокруглені листки. С другою родиною дубів — Чорні дуби (Black Oaks). Вони мають загострені пальці на листках. Білій дуб має ясну кору — чорний темну. Жолудь білого є ліпша у смаку ніж чорного, жолудь якого дуже горка і терпка. Білій дуб з гладкій — чорний є більше вузловатий. Білій дуб має сильніше дерево, твершу і краупу будову.

Дуби всі вважають за короля дерев. Краса його лежить у здоров'ї і силі, та в простоті і якості детайлів. Дуб є королівським не лише на велику скляю — має він і заховану зірку. Проріжте пруток дубового рівно навпоперек і придивіться до сердечка. Воно ж не округле, як у всіх інших дерев, але зоряної форми.

На весну, як дерева починають зеленіти, можна побачити на кількох днів один з незрівняних феноменів природного колориту. Маленькі листочки є рожеваво срібні а базилік (дуб випускає звісаючі цвітостани) є кремово зелені. Ефект такий м'який і ніжний, що

ПЛАСТУНИ І ПЛАСТУНКИ!
„МОЛОДЕ ЖИТТЯ” — ВАШ ЧАСОПІС І МИ ЧЕКАЄМО ВАШОГО СПІВПРАЦІ В ВАШИХ ДОПІСІВ! ПАМ'ЯТАЙТЕ ЗОКРЕМА ПРОВЧАСНЕ НАДСИЛАННЯ ДО ПІСІВ ІЗ ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНОСТИ ВАШИХ СТАНІЦЬ, КОШІВ, КУРЕНІВ І ГУРТКІВ.

від дуба ніхто б його не сподівався. Жолуді є істинні, особливо, як іх пекти і стерти на муку. Однак чи дуже тяжко їх знайти, бо достигають скоро, падають і гниють. Білки, миші і птахи залиблюють їх їдять. Крім того, треба аж пів сторіччя, щоб більш (блій) давав овоч. Все таки жолуді були важливими частиною індіанського харчу.

На Україні дуби росли величезні і старезні. Коло замку дідича Енгельгардта у Будищах росли чотири дуби. Вже за часів Тараса Шевченка вони були такі старі, що малій Тарас не раз писав свої віршики в їхніх дуплах. Один з них дубів розірвав грім. Коли пень рівно зрізали, то цілий віз з конем міг на ньому обернутися.

По всій Україні можна було найти цілі дубові гаї-дібрів і часто вони описані у віршах наших поетів та в народних піснях.

Для нас пластунів дуб був і буде символом сили, здоров'я і могутності краси.

пл. розв. Олег Мариняк
„Вовки” з Монреалю

3 ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

Пластова Станіця у Вінниці відзначила роковину 22 січня і Круті

Роковини 22 січня і 40-ліття Української Державності Пластова Станіця у Вінниці святкувала разом із усім українським громадянством, буличи організовану участь в Академії, що її ультрапував Комітет Українців Канади в міській Адміністрації для 26 січня ц. р. Пластуни і пластунки були віорядженими в Академії, а день перед этим гурток ст. пластунів і гурток ст. пластунів вітайли почеесні гостей КУК-у — прем'єра Канади Ді-Фенебайкера і міністра М. Старчевського, а теж частина пластунів брала участь у загальному хорі.

40-ліття було під Крутами, відзначено внутрішнім святом чоловічого Коша з участию цілого станиці. У святочному параді притягдало пластові молоді, що най-головнішим завданням українського пластина — це активно причинитися до здійснення того ідеалу, за який 40 років тому поклали свої голови юні герої під Крутами. Доповідь про Круті прочитає від імені Юніак Юрій Мусій — співзасновник декламації допоміжної програми свята. На цьому святі сен. Любка Гнатюк склали сенявській присягу, а члени юнацького гуртка „Орел” перейшли до уладу старших пластунів.

Десятиріччя Пластової Станіці
в Монреалі

В неділю 9 лютого ц. р. відбулося в Монреалі Свято, яким відзначено 10-ліття діяльності та пластової виховної праці Пласти в Монреалі. Свято почалося Службою Божою, яку відрівнив о. Ст. Колянськівський в церкви св. Михаїла. Він теж виголосив до пластунів гарну проповідь. Всі члени монреальського Уладу від наймолодших новаків до сенявіорів приступили до св. Причастя. В Службі Божій взяли теж участь члени Пласти, притянуті та батьки пластунів. Після Служби

Шкізагісські старші пластуни ставлять шатро

Про кожну зміну Вашої адреси про-
симо повідомити Адміністрацію

„Молодого Життя”,

білі Вожої підбулися святочні ходини в церковній зали. У програмі ходин новак Іриній Климовський зложив свою першу пластизоту присягу, ст. пл. Кітослава Кушнір здала звіт з праці Станіци за ціле десятиліття, а також вручено відзнаки для членів чоловічого Конса. Під час відзначень голова Пластострижту інж. І. Ройн передав переходник відзначення, варгіску статую для юнаха Юрія Мінкютика за зразкове ведення гуртка „Лев“. Про статую для плацу закулини власники „Камаста“ кафє (п. Козальський, Пархів, Мандзя, Попадинець), а для Плащу передав п. П. Попадинець.

Під час проходу Пласта Станіци нарахували 200 членів, активно працює в проводі плащу Станічний Микола Світуха, Mr. A. Gladilovich, фін. референт та інші.

п. сен. Ліда Лугова

Дітровські пластуни відзначили Шевченкові Роковини

В неділю, дия 9 березня ц. р. Пластионка Станіци в Дітрові, очолювана старшим Любомиром Геком, підбула у Пластионів Дому Пластву Відрізу, присвячену пам'яті Тараса Шевченка. Після відчуттів святочного наскаку п. юн. Зіркою Мілінкою рій новачок „Ремесло“ рецитував збріно монтаж про „Життя Тараса Шевченка“, новак Олег Дуб віддеклумував вірш „Мен тридцять“ і гурток УПС-ок „Червона Калина“ із життєпису і творів Шевченка. Закінчилося святочну частину декламацією ст. пл. Олії Івахів „Пасолом Шевченка“. В другій діловій частині відбулося складання присячень однієї юначки і трьох юнаків, іменування двох пластунів розвідниками і впорядниками гуртка УПС „Леопард“ пл. сен. Атанаса Мілінкою складав звіт про працю веденного ним гуртка в останньому півріччі. Після звіту роздано віршівництво юнакам відзначеним і нагородам. Відбувалася Святочна Відріза при численній участі пластунстви Дітрові, під проводом зв'язкової п. сен. Дарії Бойчук і коповогого Ігоря Гайди. Бунчукним відрізанням був ст. пл. Богдана Дарущинського. У відрізані взяли участь референт вих. видань при ГПБ і редактор „Мол. Життя“ п. сен. Богдана Кравців та п. сен. Анна Білоус, пропідручник пластунів із Винниці. В Шевченковському Святы, віщтовувавши цього ж дня українськими організаціями Дітровій із доповіддою ред. В. Кравців та концептуром Капелі Бандуристів взяли участь в одностріжках теч пластунів і пластунів Станіци.

Шатрова „шаржа“ Анджеля
і районна Марта під час „служби“
на Ювілейній Зустрічі УП в Австралії

Юрій Клен

ВЕСНА

Шороку літ мініє темні шати,
Шороку сонце відновлює путь,
Щоб золото бліскуче розілляти
І в сині плюсо серце окунуть.

Я знаю, сорокінці раз воскресне
Сп'яніла вись, і степ, і далина,
Але щороку я стрічане весни.
Немов це перша у житті весна.

Надіюсь, кірю і чекаю: може,
Вже цього разу збудеться воно,
Що стисьми років надії і трувожити
І в синах моїх співає, як вино.

І що, коли в потузі непоборній
Повстане день, прутробить нам ясну,
І ранок несподівано розгорне
Ніколи це неявлену красу!

З НОВИХ ВИДАНЬ

ВОГОНЬ ОРЛНОЮ РАДИ. Ч. 16.
(Нью Йорк — Торонто, 1957). 4*, стор.
40. (Офсет).

Збірник виховних матеріалів, виданий для новацького круга братчиків і сестричок. Крім статті Е. Грималька про обов'язки виховника в таборі, в цьому числі вміщені матеріали про новацькі вміlosti i їх переводження у таборах. В окремих розділах оповідання для новацьків і новацькілін.

ВОГОНЬ ОРЛНОЮ РАДИ. ч. 17. Нью Йорк — Торонто, 1958. 4*. стор. 26 + 2 ил. (Офсет).

Збірник виховних матеріалів для новацьків, присвячених в більшості 40-їх роківніам лідівної Української Держави 22 січня 1918.

ЗА ЧАРОМ РІДНОЇ ЗЕМЛІ. Друкований лист зв'язку Пластового Братства VI Курина. УПС „Закарпатці“ ім. Олега Ольжича. Ч. 16. Дітровіт, Січень 1958. (Шаплер).

СЛОВО. Листок зв'язку УПСеніорів в ЗДА. Видав Країбова Булзана УПС. Ч. 18. Січень, 1958. Стор. 10 + 2 ил. (Офсет).

ПЛАСТОВИЙ ЛИСТОК для внутрішньої життя українських пластунів і пластунів в ЗДА. Видав Країбова Пластового Старшини. Ч. 1 (59). Нью Йорк. Ювілейній Зустрічі УП в Австралії. Січень 1958. Стор. 4*. Стор. 18. (Офсет).

СФІНКС. Шомісчинник старшого пластунства в США. Видав на зміну: Реферат Преси при КР УПС-ок і Реферат Преси при КР УПС-ів у США. Ч. 1. Нью Йорк, Січень, 1958 — видав Реферат Преси при КР УПС-ів у США. 4*, стор. 8. (Офсет).

ЛУНА. Шомісчинник Старшого Пластунства в США. Редактує Колегія при рефераті преси УПС-ок. Ч. 2. Філадельфія — Нью Йорк лютій 1958. 4, стор. 10. (Офсет).

Сфінкс і Луна — це той самий часопис, виходить тільки на зміну під різними назвами. Одного місяця видають ст. пластунів під називою „Сфінкс“ і на другий місяць ст. пластунів під називою „Луна“.

РЕДАКЦІЯ „МОЛОДОГО ЖИТТЯ“
ПРОСТИТЬ УСІ РЕДАКЦІЇ КУРІННИХ
І ІНШИХ ПЛАСТОВИХ ЧАСОПИСІВ
І ЖУРНАЛІВ НАДСИЛАТИ СВОІ ВИДАННЯ
ДЛЯ РЕЕСТРУВАННЯ І ОВІДИ.

„Molode Zhytia“, Journal for
Ukrainian Youth

Видав пластове підприємство
„Молоде Життя“

Published by „Molode Zhytia“, Inc.
New York, N. Y., USA.

Редактор Колегія
під проводом Богдана Кравцева

Адміністрація: „Molode Zhytia“
302 E. 9th Street
New York 3, N. Y. USA.

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за
10 чисел, крім вакації) 2— дол.

Друкарня „Луна“, 77 Іст Ст. Маріс Пл.
Нью Йорк, Н. Й.

ВЕСЬ ПЛАСТОВИЙ ВІРЯД:
ОДНОСТРОІ ТА ІХ ЧАСТИНИ, ВІДЗНАКИ,
ВІРЯД ДЛЯ ТАБОРІВ І МАНДРИВОК,
КАНЦЕЛЯРІЙНЕ І ШКІЛЬНЕ ПРИЛАДДЯ

пластуни купують і замовляють тільки у пластовій
КРАМНИЦІ

„МОЛОДОГО ЖИТТЯ“

302 E. 9th St. New York 3, N. Y.

НА СВЯТА І УРОДИНІ, ІМ'ЯНИНИ
І ІНШІ НАГОДИ ПЛАСТОУНИ ПИШУТЬ
НА КАРТКАХ, ВИДАВАНИХ
ПЛАСТОВИМ ПІДПРИЄМСТВОМ
„МОЛОДЕ ЖИТЯ“!

З В І Т ч.2.

з Листопадової Збірки пожертв на Пресовий Фонд пластових виховних журналів "ГОТУЙСЬ" і "МОЛОДЕ ЖИТЯ":

Листа ч.24. - Лорейн-Огайо, Пп.Юрко Клос 2,00, нечиткий 1,00, Я.Мацілинський 0,50, Сапович 2,00, нечиткий 0,50, Шеплюк 1,00, Сілецький 1,00, Гончаренко 1,00, нечиткий 1,00, нечиткий 1,00, М.Осідач 1,00, Р.Левицький 2,00, Р.Клос 1,00, Ю.Сілецький 2,00, Деркач 1,00, Стеткевич 5,00 П.Дубас 2, Евген Пакум 1,00 - ..... дол. 26.--

Листа 522. - Василь Дувало 1,00, О.Геник-Березовський 2,00, - ..... дол. 3,--

Коляда Рій новачок "Червоношийки" з Монреалю: Мазела В. 1,00, Шеренюк В. 1,00, М.Антонович 1,00, Турченюк 1,00, Я.Займлив 1,00, Г.Бровович 1,00, Калька 2,00, О.Джіків 1,00, Н.Максимів 1,00, - ..... дол. 10,--

Листа ч.514. - Форт Саскачеван, Альберта: Ірка Кунда 1,00, Лідка Кунда 1,00 - ..... дол. 2,--

Листа ч.696. - Монреаль: Юрко Ганас 2,00, нечиткий 0,50, - ..... дол. 2.50

Листа ч.697. - Монреаль: Юрчишин Осип ..... дол. 2.00

Листа ч.702. - Монреаль: Івасечко Наталія 1,00, Анастазія Лебідь 1,00, - ..... дол. 2.00

Листа ч.704. - Монреаль: Михайло Мариняк 2,00, Дмитро Попадинець 2,00, Ф.Штик 1,00, Л.Винницький 1,00, Н.Мартин 1,00 - ..... дол. 7.00

Листа ч.707. - Монреаль: О.Кучарська 1,00, Мирон Сохудуха 1,00, - ..... дол. 2,--

Листа ч.615. - Гамильтон: Н.Рибашевський 1,00, Рома Багрій 1,00, Д.Скааб 1,00, Гануся Скарвінко 1,00, І.Кіндрачук 1,00 - ..... дол. 5,--

Рій новачок "Суннички" - Трентон, Коляда: Н.Скородій 0,50, І.Івашко 0,50, А.Петришин 0,50, В.Стадник 1,00, М.Скурняк 1,00, М.Шевців 1,00, М.Поторока 1,50, Кльоц І. 1,00, Гафткович 1,00, Б.Саламаха 1,00, З.Гіль 2,00, М.Добровольська 1,00, А.Забитовська 1,00, З.Фежорович 1,00, Л.Федорович 1,00, О.Гоянюк 1,00, Е.Гец 1,00, Анна Бойцун 1,00, О.Гоеевич 1,00, Я.Лабка 1,00, М.Бойцун 1,00, О.Павлюк 2,00, О.Петруняк 1,00, Лампіка 2,00, - ..... дол. 26,--

<u>Листа ч.670</u> , - Вінніпег: Анізія Кашинська 1,00, Ірина Навроцька 1,00, -	дол.	2.--
<u>Листа ч.683</u> , - Вінніпег: Ляріса Гвоздулич 1,00, Марта Козоріс 1,00, Марія Копинська 1,00, -	дол.	3.--
Листи чч. 669,671,672,676,677,678,680,682 - з Вінніпегу повернено.		
Пл.сен.Наталія Макаревич, замість подяки за святочні побажання -	дол.	5.--
П. Гнатюк, Савт Бенд 0,50, Марій і Володко Лушики, Торонто 1,00 -	дол.	1,50
Юрко Фещенко Чопівський і Петрусь Івасик, Вермонт,Іла. з коляди -	дол.	3.--
РАЗОМ	<u>дол.</u>	<u>102,30</u>

РАЗОМ із вислідом збірки, що бу проголосили ми в ч: 2/42/ за лютий 1958 р. на ПРЕСОВИЙ ФОНД
зібрано

дол. 342,22

Складаємо ширу подяку Вельмишановний Жертводавцям.

/ПРОДОВЖЕННЯ БУДЕ/.

**Просимо прислати
передплату на 1958 рік**

Пластове Підприємство
"МОЛОДЕ ЖИТТЯ"
Нью Йорк 302 Е. 9 Стр.

Пластового Підприємства "МОЛОДЕ ЖИТЯ" зі збірки пожертв на ПРЕСОВИЙ ФОНД ПЛАСТОВИХ ВИХОВНИХ ЖУРНАЛІВ "Готуйсь" і "Молоде Життя".

Першу збіркову листу прислали Пластова група в Амстердам Н.Н., а збірку перевели: братчик пл.уч. І.Юрчик і новаки Івась Варшона Й Петро Бабала. ЖЕРТВОДАВЦІ зложили в доллярах: Іриней Юрчук 1.00, Іван Мандро 1.00, Ярослав Дулин 1.00, Антін Шийка 0.50, Семен Когут 1.00, Володимир Варшона 1.00, Мирон Базар 1.00, Іван Панчишак 0.44, Честер Пененжни 1.00, Василь Барабаш 0.50, М.Андрюхівський 0.50, Роман Бабала 1.00, Осип Вдовичин 0.50, Михайло Баб'як 1.00, Дмитро Римарук 0.50, Василь Мельник 1.00, Н.Н. 1.00, Ю.Кунам 0.15, К.Желязко 0.50, Іван Коваль 1.00, Петро Федаш 1.00, Павло Теліга 0.50, Ольга Купчинська 1.00, Осип Пацак 1.00, С.Гнатківський 1.00, о. Х.У. 1.00, М.Гуляградський 1.00, Т.Лаба 2.00, Волод. Кривулич 1.00, Витовд Боднар 1.00, Матвій Мелешко 1.00, Бмітро Олійник 1.00, Василь Яримішин 1.00, Мирон Кривулич 1.00, М.Свідерський 1.00 - РАЗОМ ..... дол. 31.09

Друга збіркова листа наспіла з Лос Анджелес. Збірку перевела пл.сен. Наталія Березовська між пластунством і в Українській Школі. ЖЕРТВОДАВЦІ: А.Наконечний 2.00, Б. Гірка 1.00, М.Полотнянка 1.00, І.Рутка 1.00, О.Гац 1.00, В.Шалько 1.00, В.Баллс 1.00, С.Касперський 2.00, Петро Вибираний 1.00, Володимир Прокопович 1.00, Р.Сілк 1.00, Христя Шипелява 1.00, Оксана Романюк 1.00, Любомир Словський 2.00, Олег Левицький 1.00, Тарас Лукач 5.00, Наталка Березовська 2.00 - РАЗОМ ..... дол. 25.00

Дальше слідували збіркові в такій черзі:
 Ч:635, з Вінніпегу, жертвовач Рудницький Н. - дол.4.-
 Ч:574, з Вінніпегу, збірку перевів М.Береза, Жертвовавці: Береза Ст. 1.00, Береза Ізidor 0.25, Андрій Береза 0.50, Марта Береза 0:50, Ляриса Береза 0.50, - дол. 2.75

Ч: 542, з Торонто, збірку перевів Ст.Кочеган, Жертвовавці: Андрій Кочеган 0.50, І.Паньчак 1.00, С.Березяк 1.00 В.Дмітров 1.00, М.Конашевич 0.50, М.Федюшко 0.50, В. Лемік 0.50 - разом дол.5.00

Ч: 617, Гамільтон, Жертвовавці: Марта Скаб 5.00, Адріянна Скаб 5.00, Микола Скаб 5,00 ..... дол.15.00

В.Антонович 0.50, Леся і Галя Савицькі 2.00, Н.Н. 0.50 Нечиткий 1.00, Н.Колісниченко 1.00, Леся Нечипорук 0.50, Володимир Луник 0.50, М.Вітер 2.00 - дол.12.-

Ч:533, в Торонто, збірку перевів новак Івась Глива - рій "Хитрі Лисики", гніздо "Карпатські Звірі", Жертвовавці: Глива Теофіль 1.00, Н.Н. 1.00, "Олімпія" 1.00, М.Перчшин 1.00, Нечиткий 1.00, Л.Допта 2.00, Ю.Павич 1.00, Медвідський 1.00, "Орбіт" 2.00, "Альфа" 2.00, Нечиткий 0.50, Івась Глива 0.50, - разом дол.14.00

Ч:537, в Торонто, збірку перевів новак Роман Грицина, рій "Вовчики"гніздо: Карпатські Звірі", Жертводавці: Братя Грицишин 1.00, Кнауер 0.50, Дм.Мойсей 2.00, Н.Волошин 0.50, С.Тилець 0.50, Павло Грицина 0.50, Христенк Ст. 0.50, Г.Гарасимович 1.00, П.Зазуляк 0.25. - дол.6.75

Ч:519, в Торонто, збірку перевела Анна Крутиголова, Жертводавці Н.Баранський 0.25, Баліцький 1.00, Вол. Крутиголова 0.50, М.Крутиголова 0.50, Осипа Токар 0.50, Галай 0.25, Ст.Козак 0.25, Корнила Б. 1.00, Мар.Дулька 0.07, Анна Крутиголова 0.25, О.Цяпа 0.50, Вас. Дяків 0.25, Ільницький Е. 0.50, Мазиреньк 1.00, В. Гермак 0.50, Й. Гермак 0.50 - разом ..... - дол. 7.82

Ч: 566, в Торонто, збірку перевів новак Юрій Тарнавський, рій "Горобчики", Жертводавці: Юрій Тарнавський 1.00, Омелян Тарнавський 1.00, Ол. Тарнавська 1.00, Уля Головата 0.50, Ром. Березовський 1.00, А.Бабиченко 1.00, о.Вол. Жолкевич 1.00, о.Юрій Федорів 1.00, - разом - дол. 7.50

Ч:565, в Торонто, збірку перевела Маруся Тарнавська, рій "Жайворонки", Жертводавці: Мар. Тарнавська 1.00, Ом. Тарнавський 1.00, Ол.Чикало 2.00, Уля Головата 0.50, Д-р Луцик 3.00, - разом ..... дол. 7.50

Ч: 561, в Торонто, збірку перевела І.Свергун, Жертводавці: Ірка Свергун 1.00, М.Мостовий 1.00, Христя Свергун 1.00, - разом ..... дол. 3.00

Збірка з Вінніпегу п. Шкільник: Дохід зі Свята Книжки дол. 8.00, Новацькі січадності 3.50, Від кадри виховниць 3.00, - разом ..... дол. 14.50

Вшан. Б.Бандура, замість квітів на могилу бл.п. пл.сен. Романа Скочдополя .... дол. 2.00

Ляриса Залеська від Журналістичного Гуртка при Пластовій Станиці в Торонто ..... дол. 65.10

Вл. Галля Литваківська , Кінкейд 2.00, Ред.Драган,Джерзі Ситі 1.00, Е.Тишовницький Льюс Анджелес 0.40, Аня Мостович Люїсвіл 1.00, пл.сен. Марія Мудрикова Торонто 2.00, проф.Марія Юркевич Філаделфія 1.00.

Разом зібрано досі на ПРЕСОВИЙ ФОНД
дол. 239.92

Вельмишановним Жертводавцям широ дякуємо за прихильність і піддержку.

Зокрема дякуємо всім Збірщикам за їх труди, що привнесли такий гарний успіх.

/Продовження буде/

Молоде Життя